minnewal pühhapäwal ühhestkoust ärraläk-
sime, ja minna piddin koio minnema; siis
juhtusin minna willets weel kõrtsi sisse as-
tuma: seäl ollid weel üks paar sõbbrad:
meie hakkasime jutto aiama, ja wõtsime
ka wähhe Jummala wiljakest, ja nenda
siis aeg wiwis. Oh minna õnneto mees
et ma pidi in kõrtsi minnema!

Josep. Kus siis so naene olli? eks se
olnud karja wastowõtmas? eks se woind
lojussed kiñnipañna?

Se mees. Naene olli ka kõrtsi juhtund.
Ta olli jo enne mind seäl, ja olli wähhe ka
rüpand, nenda et ta wäsfind olli: ja kui
meie kesk õsel koio tullime, siis ei tulnud
lojussed meie meleal. Meie uinusime mag-
gama, ja hommikul kui meie üllestousime,
siis olli hobbone ja härg kaddund.

Josep. Kes teab kas siis metsalisséd
neile otsa peäle on teinud; ehk nemmad
wahh-

wahhest kuhhogi on sattunud, kus muud
ausad innimessed neid on kiñni samud.

Se mees. Jo need on hundi perses.
Teisel hommikul ma leidsin neid metsast,
kui jo metsalinne neid poleks olli nahka pañ-
nud. — Oh ma waene mees! oh ma wil-
lets mees! Mis peab minnust nüüd
sama? — Moisas ma ka käiñn abbi otsi-
mas: Kust meiesuugune maialt peab abbi
ja armo otsima, kui omma wannematte
käest? Agga moisa wannemal ka kowwa
südda. Kül ta warm on teopäiwi taggas
aiama; agga kui meiesuugusel willetsus
sattub; ei siis olle moisast armo.

Josep. Jah, minno armas küllamees,
kui nenda te luggu on, siis ärra sa panne
pahhaks, kui ühhelgi innimessel halle meel
ei tulle sinno willetsusse pärrast. Kui üks
innimenne keik on truiste teinud, mis ta
kohhus olli tehha, ja siis sattub temmale
üks äppardus; siis on iggaühhe kohhus
hal-